

บทนำ

ก็แค่ช่วยนิดหน่อย

“ไอ้คิน”

“อะไร...”

ผัวะ!

หมัดแน่น ๆ ฟุ่งเข้าที่ใบหน้า ผมร่วงลงไปนอนกับพื้น อีกนิดก็จะนับดาวได้อยู่แล้ว ดีที่ยังมีสติรีบลุกขึ้นมาก่อนจะโดนกระแทบซ้ำ

“เหี้ย-อะไรของมึง...”

ไอ้ตัวใหญ่ไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ฟุ่งหมัดเข้าหาก่อนที่ผมจะทันได้พูดจนจบประโยค ดีที่คราวนี้ผมตั้งหลักรออยู่แล้ว จึงหลบจนแล้วสวนกลับไปแน่น ๆ เล่นเอาไอ้ตัวใหญ่ถึงกับเซ ก่อนที่ไอ้ตัวเล็กจะฟุ่งเข้ามาหา ผมใช้เท้ายันโครมเข้าไปกลางลำตัว ก้มหัวหลบหมัดไอ้ตัวใหญ่ สวนกลับไปได้อีกหนึ่งหมัด เมื่อโดนหมัดไปแน่น ๆ ก็ไม่มีใครกล้าบุ่มบ่ามเข้ามาอีก

ไอ้ตัวใหญ่จืด ๆ จ๋อง ๆ แต่คงเห็นแล้วว่าผมไม่ใช่หมูในอวย จึงประกาศก้องออกมา...

“กูแค่มาดื้อน อย่าเลือกไปยุ่งกับผู้หญิงของคนอื่น”

“แย่งทำอะไรของมึง”

ดูเหมือนอีกฝ่ายแค่อยากทำธุระให้เสร็จๆ ไป จึงไม่ยอมตอบคำถามของผม

“จำเอาไว้! คราวหน้ามึงจะไม่โชคดีแบบนี้” ไข่ตัวใหญ่เริ่มเดินถอยหลังแม้มือยังชี้หน้าผมอยู่

ไข่ตัวเล็กเห็นแบบนี้ก็รีบถอยทันที

“เดี๋ยวสิวะ! มาคุยกันให้รู้เรื่อง” ดูเหมือนเสียงของผมเป็นสัญญาณเร่งให้ทั้งสองคนเดินเร็วขึ้น ผมคิดจะตามไป แต่ได้ยินเสียงเรียกด้วยความตกใจดังขึ้นเสียก่อน

“คิน! เป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมหันไปมอง ยิ้มให้ปายเพื่อนสนิทของผมที่รีบวิ่งเข้ามาหายกมือขึ้นเช็ดเลือดออกจากมุมปาก

“ไม่เป็นไร แค่นี้นบายมาก”

“เกิดอะไรขึ้น!”

“กูก็อยากรู้เหมือนกัน ยืนอยู่ดีๆ เสือกโดนชก มันบอกกูไปยุ่งกับผู้หญิงของใครสักคน ฟังไม่ชัด” ผมสบตาปาย ก่อนดวงตาจะเบิกกว้างขึ้น

“ไอ้เหี้ย-คิน!”

ผมอยากด่ามากกว่านี้ แต่ติดตรงไม่สะดวกปาก เพราะไอ้เหี้ย-คินที่ผมพูดถึงดันมีชื่อเล่นและชื่อจริงเหมือนกับผมเป๊ะๆ ทั้งยังเรียนคณะเดียวกัน ชั้นปีเดียวกันอีกด้วย

ตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่ง ไอ้หมอนี้ก็หาเรื่องให้ผมไม่หยุดหย่อน เริ่มจากเหตุการณ์เล็กๆ เมื่อเพื่อนสนิทสมัยมัธยมกลับบ้านที่ต่างจังหวัดและแวะเอาของจากแม่ผมมาให้ที่คณะ แต่เพราะอาจารย์

ปล่อยข้า ผมจึงส่งข้อความบอกเพื่อนว่าให้ฝากไว้กับรุ่นพี่ที่นั่นอยู่ได้
ติก เดี่ยวผมลงไปเอา และให้ส่งข้อความมาบอกด้วยว่าฝากไว้กับ
ใคร

เมื่อผมเลิกเรียนแล้วจึงลงไปหารุ่นพี่ตามที่เพื่อนส่งชื่อมาให้
ปรากฏว่าของทั้งกล่องที่แม่ผมฝากมาถูกส่งต่อให้อัฒมนันไป
เรียบร้อยแล้ว ผมไม่โกรธรุ่นพี่หรือเพื่อน เพราะเมื่อเอ่ยชื่อคิน ภาคิน
วิศวะปัสสอง ผมมั่นใจว่าคนทั้งคณะคงคิดถึงหมอนันมากกว่า เพราะ
ความโดดเด่นมันต่างกัน เรื่องนี้ผมผิดเองที่ลืมนึกถึง แต่เมื่อผมไป
ทวงของคืนกลับได้รับคำตอบว่ายกให้คนอื่นไปแล้วเพราะไม่คิดจะ
กิน คำตอบสั้น ๆ ทำให้ผมหมายหัวอัฒมนัน แต่จะบอกว่าอีกฝ่าย
ผิดก็พูดไม่เต็มปาก ในเมื่อเจ้าตัวคิดว่าของกล่องนั้นเป็นของตัวเอง
จริง ๆ ผมจึงยอมถอยแต่โดยดี แม้จะโมโหมากแค่ไหนก็ตาม

แต่เรื่องมันไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น ไม่ว่าหมอนันไปทำอะไรไว้
ความขวยมักตกที่ผมเสมอ อย่างเช่นวันนี้

“แม่งเอ๊ย” ผมสลดด้วยความหงุดหงิด

ปายมองผมด้วยสายตาเห็นใจ

“ไอ้คนสั่งมันจะขี้เกียจอะไรขนาดนั้นวะ รูปสักใบจะหาให้ดู
ไม่ได้เลยหรอ” ผมบ่นไปถึงคนที่ส่งสองคนนั้นมา

“ใครจะไปคิดว่าคิน ภาคิน วิศวะปัสสองมีสองคน”

“ปาย!”

“ฮ่า ๆ ๆ กูขอโทษ” ปายหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าของผม ก่อน
สายตาส่งเปลี่ยนเป็นห่วงใย

“ไปทำแผลหน่อยไหม ปากมีแตก”

“ไม่เป็นไร กูอยากไปที่อื่นมากกว่า”

“ไปไหน”

“ไปหาไอ้เวอร์นั่น” ผมพูดเชื่อมั่นไม่ได้ เพราะพูดไปก็เหมือนด่าตัวเอง

“มึงจะไปทำไม ไปก็ไม่เห็นเคยเกิดประโยชน์อะไร นอกจากมึงจะไปเปลี่ยนชื่อ”

“ทำไมกูต้องเป็นคนเปลี่ยน กูไม่ใช่คนสร้างเรื่อง”

“แต่น้ำมึงให้เง”

ผมรู้ว่าปายกำลังกลั่นขำ เพราะดวงตาของเพื่อนพราวะยับเมื่อมองผม

ความแตกต่างระหว่างผมกับภาคินคือ ผมเป็นพวกหน้านิ่งเลยดูไม่ค่อยรับแขก ทำทางห้าม ๆ ทำให้คนคิดว่าผมพร้อมจะมีเรื่องเสมอ ขณะที่หมอนั้นหน้าตาหล่อเหลาเหมือนดารา รูปร่างเหมือนนายแบบ บุคลิกราวกับคุณชาย ทั้งยังขับรถหรูมาเรียนทุกวัน ภาพจำของผมกับหมอนั้นจึงต่างกันราวฟ้ากับเหว

“ช่างมันเถอะ เชื้อกู”

ปายพยายามห้ามผม แต่ใครไม่โดนขกผิดตัวย่อมไม่รู้ว่าคุณรู้สึกอย่างไร แม้ผมรับปากปายว่าจะไม่ไป แต่สุดท้ายผมก็ยังโดดไปหาหมอนั่นอยู่ดี

“ไปพึดกับโครมา” ดวงตาขบขันที่มองมาเล่นเอาผมคันไม้คันมือขึ้นมาตึง ๆ

“มึงควรถามตัวเองมากกว่าว่ามึงไปทำอะไรไว้”

“ผมเหรอ” ริมฝีปากของคนตรงหน้ายกขึ้น “ไม่มี”

“ถ้าไม่มีแล้วใครจะส่งคนมารุมสกรัมมึงวะ อย่างมึงไม่น่าหาผู้หญิงยากนี่หว่า เสือกไปยุ่งกับคนมีเจ้าของทำไม”

“เรื่องนี้เอง” ดวงตาคู่นั้นเป็นประกาย ดูฉวนประสาทมาก

ในสายตาของผม

“เจ็บมากไหม” เสียงถามอ่อนโยนลงเมื่อเห็นแผลบนหน้าผม

“มึงอยากลองไหมล่ะ” ผมเงื้อหมัดขึ้น

อีกฝ่ายหัวเราะ สอดมือสองข้างเข้าไปในกระเป๋ากางเกงด้วย
ท่าทางสบายๆ

“ขอโทษ ผมไม่คิดว่าหมอนั้นจะบ้าเลือด”

“โดนแย่งแฟนแบบนั้นคงอยู่เฉยหรือก”

“ผมไม่ได้แย่ง แค่ชอบก่อนไม่ได้แปลว่าเป็นเจ้าของ”

“มึงนี่มัน!” ผมหมดคำจะพูด เดี่ยวว่าหมอนี้คงไปเตะตาปลา
ใครเข้า ไอ้คนสังคังเฝ้าผู้หญิงมานาน จู้ๆ ก็โดนฉกตัวไปถึงได้โกรธ
“ไปหาหมอไหม”

“ไม่ต้อง แค่มึงไม่สร้างเรื่องให้กูอีกก็พอ”

“ผมไม่ได้ทำอะไร” ดวงตาติตรอยยิ้มนั้นทำให้ผมค้นไม้ค้นมือ
ขึ้นเป็นสองเท่า

“กูขออะไรอย่างเถอะ” ผมจ้องตาอีกฝ่าย

“อะไร”

“ถ้ามึงจะทำตัวแบบนี้ ก็ช่วยไปเปลี่ยนชื่อที ถือว่ากูขอร้อง”

“หึๆ” ร่างที่สูงกว่าโน้มเข้ามาหาด้วยความรวดเร็ว กระชิบที่
ริมหูก่อนหมุนตัวเดินจากไป โดยมีสายตาลูกเป็นไฟของผมมองตาม
หลัง

“หายไรวะ นะครับคิน”

เสียงทุ้มยังดังอยู่ในหู สักวันผมจะฆ่าไอ้หมอนี้ให้ตายคามือ!

1

พีคิน นื่องกิน

“ภาคิน”

“ครับ” เสียงตอบรับที่ดังขึ้นพร้อมกันทำให้อาจารย์หัวเราะออกมา

“โทษที อาจารย์ลืมว่าคลาสนี้มีคนชื่อเหมือนกัน ถ้าอย่างนั้น อาจารย์จะเรียกภาคินกิตกับภาคินเกียรติแล้วกันนะ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นในห้องเรียน มีนักศึกษาที่นั่งอยู่แถวหน้า ใจกล้ายกมือขึ้น

“เกลียดมากไหมครับอาจารย์”

“อาจารย์ไม่ได้ออกเสียง ล ลิง เธออย่าแซวเพื่อน”

ใช่ครับ เพื่อนคนนั้นก็คือผมนั่นเอง เกียรติมาจาก ‘เกียรติสิริโยธิน’ ซึ่งก็คือนามสกุลของผมเอง ส่วนนามสกุลหมอนั่นคือ ‘กิตติ-วรวิศกุล’

“นั่นเขาเป็นว่าอาจารย์จะเรียกภา ภาคิน กับคิน ภาคินแล้วกันนะ ง่ายดี” อาจารย์มองผมสลับกับไห้อุ่นาหล่อ ก่อนที่นิ้วจะชี้

ตรงมาที่ผม

“คนนี่ภา คนนั้นคิน”

ความเหลื่อมล้ำทางหน้าตามันเป็นแบบนี้ จู้ๆ ผมก็ได้ชื่อที่เหมือนผู้หญิงมาเป็นของตัวเอง จะเถียงก็ไม่ได้เพราะผมไม่ยอมได้เอพิวานี้ เลยได้แต่แข่งชักไ้คนที่ดันมีทั้งชื่อเล่นและชื่อจริงเหมือนผมอยู่ในใจ

“ภา” เสียงเรียกปนขำดังขึ้น เมื่อเดินพ้นจากห้องเรียน

“ไ้ปาย ถ้ามึงอยากเป็นเพื่อนรักกูอยู่ อย่าเล่นมุกนี้”

“ฮ่าๆๆ” ปายหัวเราะเสียงดังที่แห่ผมสำเร็จ “เฮาน่า วิชาเดียวเอง”

“มึงแนใจเหรออ” ผมหันไปมองหน้าปาย

“แนสิ”

“ไ้ภา” เสียงเรียกมาพร้อมกับเสียงหัวเราะ

ผมหันไปชูนิ้วกลางให้ ก่อนหันกลับมาเลิกคิ้วมองหน้าปาย เราสบตากันนิ่งแล้วหัวเราะออกมาพร้อมกัน ไ้เซ็งมันก็เซ็งอยู่หรอก แต่ก็อดขำไม่ได้

ตลอดเวลาเกือบสองปีที่ผ่านมา ผมไม่มีปัญหากับการเรียกชื่อ ไม่เคยต้องมีชื่อสำรองหรือคำห้อยท้าย เพราะผมกับมันมักสวนทางกันเสมอ ตอนเข้าปีหนึ่งไ้หน้าหล่อเข้ารับน้อง แต่ผมไม่ได้เข้า เพราะดันเชื่อข่าวตกบันไดหอพักจนขาหัก รุ่่นพีจึงใจดีอนุญาตให้ผมพักฟื้น ไม่ต้องเข้าร่วมกิจกรรมใดๆ พอหายเป็นปกติผมกับมันก็เหมือนอยู่กันคนละโลกคนละกลุ่ม ถึงจะมีเรียนวิชาเดียวกัน ส่วนใหญ่อาจารย์จะเรียกทั้งชื่อและนามสกุลเพื่อตัดปัญหา เพื่อนและรุ่่นพีก็เรียกชื่อผมตามปกติ เพราะแทบไม่เคยเจอเราสองคน

พร้อมกัน

“ไอ้คน” เสียงเรียกด้วยชื่อที่ถูกต้องเรียกสายตาผมให้หันไป
มอง

ผมยิ้มให้เมื่อเห็นว่าเป็นรุ่นพี่ที่สนิทกัน

“ตกลงเมื่อวานมึงเจอเพื่อนไหมวะ”

“เพื่อน?” ผมเลิกคิ้วขึ้น “ใครพี่”

“กูก็ไม่รู้จัก เขามาถามหา มึง แต่เมื่อวานกูไม่เจอ มึง เลยให้ไป
ถามพวกปัสองดู ตกลงได้เจอไหมวะ”

ผมส่ายตัวยิ้มก่อนพูดด้วยเสียงลอดไรฟัน “เจอสิพี่ นี่ไง” ผม
ยกมือขึ้นชี้แผลที่มุมปาก

“เฮ้ย!” พี่นทมองผมด้วยสีหน้าตกใจ “มาหาเรื่องมึงเหรวะ
กูก็ตงิดๆ อยู่แล้วเชียว”

“มาหาผม แต่ไม่ใช่เรื่องของผม เรื่องดี ๆ คิดถึงแต่ไอ้ภาคิน
หน้าหล่อกัน เรื่องเมาดินมาลงที่ผมทุกที”

“มึงเป็นไรมากหรือเปล่า”

“นิดหน่อยพี่ ก็อย่างที่เห็น แค่มอโห้ไอ้เวรนั่น ทำคนอื่นเจ็บ
ตัว ไม่มีสำนึกสักนิด”

“มันไม่ขอโทษมึงเหรวะ”

ผมชะงัก จะบอกว่าไม่ขอโทษก็พูดไม่เต็มปาก เพราะได้ยิน
ไอ้หน้าหล่อมันพูดเต็มสองหู จะด่าว่ามันไม่สนใจหรือ มันก็ถามว่า
เจ็บไหม ทั้งยังจะพาไปหาหมออีกด้วย

“ว่าไง”

“ก็ขอโทษ แต่ขอโทษแบบหน้าตากวนดินฉิบหาย” ในที่สุด
ผมก็ได้ข้อสรุป

“กูเข้าใจมึงนะ แต่ไอ้คนก็เป็นแบบนั้น อย่าไปถือสา มันเลย

จริง ๆ แล้วมันเป็นคนดีนะ”

“พี่ฝันอยู่หรือเปล่า” ผมยกมือโบกไปมาตรงหน้าพี่นท

“ฮ่า ๆ ดูท่ามึงจะเกลียดมันเข้าไส้เลยใช่ไหม”

“ผมว่ายิ่งกว่านั้นมั้ง ฆ่าได้ฆ่าไปแล้ว”

“อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยวะ มันก็แค่พวกตั่งกำแพงสูง แต่ถาม
กู กูว่ามันน่าสงสาร”

“พูดผิดพูดใหม่ได้นะพี่”

“ไม่ผิดหรอก ถ้ามึงรู้จักมันมากพอมึงจะรู้”

“ผมไม่เห็นว่ามันจะน่าสงสารตรงไหน”

“ตรงที่รวย”

“โห ถ้าอย่างนั้นผมก็อยากน่าสงสารมั้ง”

“เอาเถอะ กูก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง เอาเป็นว่ามันไม่ได้เลวร้าย
อะไรมากหรอก เชื่อกู”

“จะพยายามแล้วกันนะพี่ แต่ตอนนี้ทำใจเชื่อไม่ลงวะ”

“ตามใจมึง กูไปแล้ว นัดไอ้จ๊อบไว้”

“ไปไหนกันพี่”

“เอาไว้ให้ปากมึงหายก่อนเถอะ แล้วค่อยแตก”

พี่นทบ่าผมก่อนเดินจากไป ผมหันไปมองหน้าปาย เพราะ
สนิทกันจึงรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร

“อย่าบอกนะว่ามึงเชื่อพี่นท”

“ไม่ถึงขนาดนั้น กูก็แค่คิด”

“คิดอะไรวะ”

“คิดว่าทุกอย่างมันอาจมีเหตุและผลก็ได้”

“พอ ๆ อย่าเพิ่งเทศนาธรรมกู ไปหาอะไรกินก่อน หิวจะตาย
แล้ว” ผมกอดคอปาย เลิกใส่ใจเรื่องไอ้หมอนั้น ขอแค่ไม่พาความ

ช่วยมาให้ผมอีกเป็นใช้ได้

“กลับหอละนะ?” ปายถามผมหลังจากหมดชั่วโมง
สุดท้าย

เราสองคนมาสนิทกันได้เพราะอยู่หอเดียวกัน ห้องติดกัน เป็น
หอพักที่อยู่ด้านหลังมหาวิทยาลัย ในซอยเล็กๆ ที่คล้ายกับชอกหลืบ
มากกว่า แต่ข้อดีคือประหยัดเงิน

“กลับเลย” ผมพยักหน้า ช่วงนี้ยังไม่อยากออกไปไหน ไม่ใช่
เพราะแผลที่ปาก แต่เพราะเงินใกล้หมดเต็มที ใกล้สิ้นเดือนก็เหมือน
จะสิ้นใจ

ผมกับปายเดินไปทางด้านหลังตึกคณะ เพื่อลัดเลาะไปยัง
ประตูที่ใกล้กับหอพักที่สุด เมื่อใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยนานพอ
คุณจ้ะรู้จักทางลัดดี แม้ว่าจะมีตรอกชอกซอยมากแค่ไหนก็ตาม

“เสียงอะไรวะ” ปายหันมามองผม

“กว่าท่าจะไม่ดีแล้ว ไปดูดีกว่า” ผมวิ่งนำหน้าปายไปที่ลาน
จอดรถ ตรงไปยังที่มาของเสียง ในจุดที่เป็นมุมอับ

“ไอ้คินนี่หว่า” ผมพูดแค่นั้น ก่อนจะพุ่งตัวเข้าไปช่วยอีกฝ่าย
ถึงจะเกลียดมันแค่ไหน แต่สามรุ่มหนึ่งก็หามาหมู่เกินไป

“กูก็ดีกว่าใคร” ผมยิ้มเมื่อไอ้ตัวใหญ่หันมาประจันหน้า

“เคยมาสองแล้วต้องกลับไปแบบหมา เลยมาสามแทนเหอ”

“วอนแล้วมึง!”

ผมระวังตัวอยู่แล้ว เมื่อหมัดแหวกอากาศเข้ามาหา ผมยกแขน
ขึ้นตั้งการ์ดรับหมัด ก่อนสวนกลับด้วยหมัดล้วนๆ ไม่เป็นอย่างอื่น

“เก่งแต่ลอบกัดคนลับหลังเหอวะ” ผมยิ้มเยาะอีกฝ่าย

“ไอ้คินระวัง!”

เสียงของปายที่เพิ่งมาถึงทำให้ผมตื่นตัว เพิ่งคิดได้ว่ามันไม่ได้มาคนเดียว แต่ถึงตอนนั้นก็ไม่ทันแล้ว เพราะทันทีที่ผมหมุนตัวกลับไปที่ เห็นหมัดพุ่งเข้ามาหา ผมเตรียมพร้อมรับแรงกระแทกเต็มที่ ซึ่งมันก็เกิดขึ้นจริง แต่ไม่ใช่กับผม เพราะไอ้คนที่ผมไม่ชอบขึ้นหน้าที่สุดดันเอาหน้าหล่อ ๆ ของมันมาขวางไว้ ผมไม่รู้ว่ไอ้คนมาได้ยังไง เห็นอีกทีหน้าของมันก็สะบัดแล้ว

“เห้ย-เฮ้ย!” ผมสับถอกออกมา พุ่งตัวเข้าหาคนชก มีปายตามมาสมทบอีกคน เห็นตัวเล็กแบบนี้ปายต่อยตีเก่งไม่เป็นสองรองใคร พอกลายเป็นสามต่อสามอีกฝ่ายก็ล่าถอย ไม่ใช่ถอยธรรมดา แต่เรียกว่าล่าถอยแบบไม่เหลือมาดเลยละ

“ไม่แน่วจริงนี่หว่า” ผมส่ายหน้า หันไปมองปายก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อเห็นว่านอกจากเหงื่อที่ท่วมตัวแล้วเพื่อนดูปลอดภัยดี ผมจึงหันไปหาตัวต้นเหตุ

“ยังไงมึง โดนตามตัวเจอจนได้”

“หึ ๆ” เสียงหัวเราะหลุดออกมาจากลำคออีกฝ่าย ริมฝีปากยักยี้ม สีหน้าเรื้อยเฉื่อยราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่ทางตาแตกมุมปากแตกจนมีเลือดออก

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า” เสียงถามด้วยความเป็นห่วงไม่ได้มาจากปากผม แต่เป็นปาย ทว่าคนแยงตอบคือผมเอง

“มันจะเป็นอะไร เป็นคนโง่งนะสิ” คำสบถที่ผมพ่นไปก่อนหน้านี้ว่า... เห้ย-เฮ้ย! ผมไม่ได้ด่าคนชก แต่ด่าไอ้หมอนี่ต่างหาก

“โง่หรือโงะ เอาหน้ามารีบทำไม”

“ผมขี้เกียจฟังคุณบ่นเรื่องโดนชกผิดตัว” สายตาคนตอบติดรอยยิ้มขำ

ดูมัน! ถ้าไม่เป็นเพราะเมื่อครู่ผมเสียพลังงานช่วยมันไว้ ผม

คงกระทีบไอ้หมอนี่ซ้ำ

“กูไม่ได้ถาม กูแค่บ่น แล้วที่บอกว่ามึงโง่หรือเง่ ไม่ได้หมายถึง
เรื่องที่มีงยอมโดนชกแทนกู แต่หมายถึงถ้ามึงจะช่วย มึงควรโดดถีบ
ไอ้เวรนั่น ไม่ใช่มาบังกูไว้ ไม่ได้เรื่อง!” ผมสบลต่อท้ายด้วยความแข็ง
แต่แทนที่คนโดนด่าจะโกรธ ดันหัวเราะในลำคอ

“โทษที ผมไม่ถนัดเรื่องพวกนี้”

“ถนัดแต่หาตีนมาให้กูว่าเง่” ผมอดไม่ได้จริง ๆ จนปลายต้อง
ดึงแขนไว้

“มึงปล่อยให้คินไปทำแผลก่อนเถอะ ต้องกินยาด้วยเพราะ
อีกเดี๋ยวปวดแน่ ดีไม่ดีอาจจะไข้ขึ้น”

ผมมองใบหน้าไอ้รูปหล่อแล้วเห็นด้วยกับปาย

“เออ มึงไปทำแผลก่อนเถอะ อย่าลืมหายาแตกด้วย” ผมพูด
ห้วน ๆ เตรียมจะแยกย้ายกับอีกฝ่าย แต่ปายยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

“กำลังจะกลับบ้านเหรือ” ปายถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“อือ” ไอ้หน้าหล่อยกมือขึ้นเช็ดเลือดที่มุมปาก ดวงตาเริ่ม
หริ่งเพราะเจ็บแผลที่หางตา

“ตามเพื่อนมาไม่ดีกว่าเหรือ แบบนี้ขับรถไม่ได้แน่”

“ไม่เป็นไร แค่นี้เอง”

“ฮิ” ผมทำเสียงประชดในลำคอ ตาจะลืมไม่ขึ้นอยู่แล้วยัง
ปากดี เดี่ยวถ้าปวดแผลกลางทางจนขับรถไม่ไหว ผมจะหัวเราะให้
ฟันทรวง

“คิน”

ผมยืนเฉย

“ไอ้คิน!”

“มึงหมายถึงกูเหรือ” ผมทำหน้าเลอลอลา มองปายเหมือน

ไม่รู้ว่เรียกตัวเอง

“ใช่” ปายพยักหน้า “ไปส่งคืนที่บ้านหน่อย”

“ทำไมกุต้องไปวะ”

“เพราะกุขับรถไม่เป็น” ประกาศิตส่งตรงมาจากดวงตาของ
ปาย

“เออ กูเห็นแก่มึงนะ” ผมบ่นแต่ก็ยอมตกลง เห็นปายตัวเล็ก
แบบนั้นแต่โคตรน่ากลัว

“ไหนรถมึง” ผมหันไปถามไฉ่หน้าหล่อ

“ไม่เป็นไร ผมขับไหว”

“กูก็ไม่ได้อยากไปเพราะเป็นห่วงว่ามึงไหวไม่ไหว กูไปเพราะ
โดนบังคับ เข้าใจตรงกันด้วย” ผมเลิกคิ้วขึ้นและสบตาอีกฝ่าย

“หึ” ร่วงสูงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบกุญแจรถ
ออกมาส่งให้ผม พอเห็นยี่ห้อรถผมก็ผิวปากหวิว ได้ลองขับรถหรู
ในวันนี้

“งั้นก็รีบไปกันเถอะ คืนจะได้รับทำแผล” ปายบอกเมื่อเห็น
ผมยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

“มึงไม่ต้องไป เดี๋ยวกูไปส่งมันเอง ไปสองคนก็เท่านั้น เสีย
เวลาเปล่าๆ”

“เอางั้นหรอ” ปายมองผมด้วยสายตาไม่แน่ใจนัก

“เออ ฝากมึงทำรายงานแทนกูด้วย”

ปายส่ายหน้าเมื่อรู้จักประสงค์ของผม “ได้ ขับรถดี ๆ ละ”

“ไม่ต้องห่วง ไม่ไชรถกู” ผมส่งยิ้มให้ปาย ก่อนหันไปมองไฉ่
หน้าหล่อด้วยใบหน้าไร้รอยยิ้ม

“ยืนอยู่ทำไม ขึ้นรถสิ” ผมไม่ถามว่าคืนไหนเพราะดูจากกุญแจ
รถก็สามารถเดาได้ทันที ทั้งลานจอดรถมียี่ห้อนี้แค่คันเดียว

“บอกทางด้วย กูไม่เคยไปบ้านมึง”

“ออกถนนแล้วขับตรงไปเรื่อย ๆ”

“เรื่อยแค่ไหน”

“แค่ผมบอกให้คุณเลี้ยว”

“กวนตีนเหรือ”

“หึ ๆ” เสียงหัวเราะในลำคอตั้งขึ้น

“ว่าแต่กูจะเรียกมึงยังไงดีวะ จะหยาบคายก็ได้ เหมือนด่าตัวเองชอบกล”

“หึ ๆ ไอ้ะ...” คนหัวเราะทำหน้าเหย

ผมเหลือบมองด้วยสายตาสะใจแล้วรีบมองถนน สมควรแล้วปากแตกขนาดนั้นยังเสือกหัวเราะ

“กูบอกไว้ก่อนนะ ถ้ามึงเรียกกูว่าภา กูจะทำให้ปากมึงแตกทั้งสองข้าง” ผมข่มขู่อีกฝ่าย

“แต่ถ้ามึงจะเรียกตัวเองว่าภา กูก็เต็มใจ” ผมยักคิ้ว

“ถ้าคุณไม่ชอบภา งั้นก็...”

ไอ้หน้าหล่อเงียบเสียงลง ผมเลยเหลือบไปมองอีกครั้ง

“งั้นก็อะไร”

“น้องคินกับพี่คินเป็นไง ผมแก่กว่าคุณหนึ่งปี... ถ้าจำไม่ผิด”

“ไอ้... ภา... คิน!”

ผมไม่แน่ใจว่าภานี้จะเรียนจบต้องทนปวดหัวกับไอ้หน้าหล่อไปอีกนานแค่ไหน ได้แต่บอกตัวเองให้อดทนเอาไว้

ว่าแต่...

ผมควรฆ่าหมอนี้หมกป่าแทนการไปส่งที่บ้านดีไหม จะว่าไปแล้วก็เข้าท่าเหมือนกัน

2

ลำพัว

แอร์ในรถเย็นจ๋า ผมเหลือบมองร่างสูงที่นั่งอยู่บนเบาะ
ข้างคนขับ เลือดที่ติดอยู่บริเวณมุมปากกับหางตาเริ่มแห้งเกรอะกรัง
ผมเห็นแล้วทนไม่ไหว ต้องดึงทิชชูจากในกล่องมายื่นให้

“เช็ดซะ มึงจะเก็บไว้เป็นที่ระลึกหรือไง”

“ก็เท่าตินะ” นิ้วยาวสวยเอื้อมมาหยิบทิชชูจากมือผม

“มันจะเท่าก็ต่อเมื่อมึงชกมันคว้า ไม่ใช่เท่าเพราะมันชกมึง” ผม
ส่ายหน้าเมื่อเห็นอีกฝ่ายยกยิ้มมุมปาก ก็เพราะชอบยิ้มแบบนี้ไง...
ถึงโดนคนหมั่นไส้เอา

“ไอ้...” ผมหยุดพูดก่อนคำว่า ‘คืน’ จะหลุดออกมา ปวดหัว
กับการเรียกชื่ออีกฝ่าย จึงตัดสินใจไม่เรียกชื่อแทน

“มึงนอนพักไปก่อน เดี่ยวใกล้ถึงแล้วกูจะปลุกมาถามทาง
อีกที”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ได้เป็นพนักงานต้องนอนพัก”

“กูก็ได้บอกวามึงเป็นนัก แต่กูขี้เกียจคุยกับมึง”

“คุณอยากให้ผมพัก” รอยยิ้มและสายตารู้ทันปรากฏขึ้นบน ใบหน้าของอีกฝ่าย แต่คนอย่างผมมีหรือจะยอมรับ

“มึงจะคิดยังไงก็ตามใจมึง อย่างกับกูสน”

“ตกลง” เสียงทุ้มดังขึ้น

“ตกลงอะไรวะ” ผมเหลือบมอง ทันเห็นแค่ดวงตาที่ปิดสนิท ลง ก็เชื่องเหมือนกันนี่หว่า... ผมพูดประโยคนี้อยู่ในใจ

บ้านทรงโมเดิร์นหลังใหญ่ปรากฏต่อสายตาเมื่อประตู
แบบอัตโนมัติเปิดออก ผมพยายามรักษาสีหน้าเอาไว้ เพื่อไม่ให้
เจ้าของบ้านเห็นว่าผมตื่นตาตื่นใจกับมันแค่ไหน แคร่ระยะทางจาก
ประตูผ่านสนามหญ้าไปจนถึงตัวบ้านก็กว้างกว่าห้องพักของผมไม่รู้
กี่เท่า

ผมจอดรถที่หน้าบ้าน คำถามแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวคือ... แล้ว
จะกลับออกไปยังไงวะ กว่าจะเดินจากตรงนี้ไปถึงทางเข้าหมู่บ้าน
คงขาลากกันพอดี

“เข้าไปก่อนสิ” คำเชื้อเชิญดังออกจากปากคนที่นั่งหลังตามา
มาเกือบตลอดทาง

“ไม่ดีกว่า กูจะกลับเลย”

“เข้าไปก่อนเถอะ ทำแผลเสร็จแล้วจะไปส่งที่หน้าหมู่บ้าน”

ผมคิดสระตะแล้วหมู่บ้านใหญ่ขนาดนี้เดินออกไปคงไม่
ไหว อีกอย่าง... หมอนี่ก็ไม่ได้เจ็บอะไรมากมาย แค่นับรถไปส่งที่หน้า
หมู่บ้านคงไม่ถึงตายหรอกมั้ง

“ก็ได้” ผมพยักหน้า เปิดประตูลงจากรถ เดินตามอีกฝ่ายเข้าไป
ในบ้าน

ผมหยุดยืนกลางห้องรับแขก มองไปรอบๆ พยายามแสดง

สินเห็นว่า ‘ก็ไม่เห็นจะเท่าไร’ ทั้งที่ความจริงแล้วอยากจะร้อง ‘โธโธ!’ ออกมาดังๆ

“นั่งสิ” นัวยาวชี้ไปที่โซฟาชุดใหญ่

ผมเดินไปนั่งตามที่อีกฝ่ายบอก สังเกตว่าตั้งแต่มาถึงผมยังไม่เห็นใครสักคน

“บ้านเจียบดี” ผมทักตามที่ได้เห็น อดจินตนาการไม่ได้ อยู่แบบนี้คงสุขสงบดี ต่างจากห้องพักของผมที่อุ่นวายไปด้วยผู้คน

“อ้อ” อีกฝ่ายตอบรับในลำคอ

“นั่งตรงนี้ เดี่ยวมา”

คนพูดหายไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินกลับมาพร้อมกับกล่องปฐมพยาบาลในมือ จากนั้นก็เลื่อนกล่องนั้นมาตรงหน้าผม

ผมเลิกคิ้วขึ้นแทนคำถามว่าส่งมาให้ทำไม

“ทำให้เหนื่อย”

ผมถอนหายใจยาว จ้องหน้าอีกฝ่ายเหม็ง “มีงูพิษขอร้องคนอื่นเป็นไหม”

“ขอร้อง”

ผมอยากโกรธ แต่ก็อดขำหน้านิ่งๆ ของอีกฝ่ายไม่ได้

“กฎหมายถึงพูดจาดีๆ ไม่ใช่ให้มึงพูดคำว่าขอร้อง”

“ช่วยทำให้เหนื่อยครับ” เสียงทุ้มน่าฟังดังขึ้น

ผมชะงัก รู้สึกแปลกๆ เพราะไม่เคยชิน

“เออ” ผมตอบเสียงห้วนเมื่อตั้งสติได้ เปิดกล่องปฐมพยาบาลหยิบสำลีออกมาชุบกับแอลกอฮอล์ ก่อนแปะไปที่หน้าของอีกฝ่าย

“โธโธ!” เสียงร้องเบาๆ ก่อนเงยบหาย

ผมอยากสมน้ำหน้า แต่เห็นความพยายามในการนั่งนิ่งๆ ให้ผมทำแผลก็อดสงสารไม่ได้จึงเบามือลง ผมเช็ดแผลที่ทางตากับ

มูมปาก เมื่อเห็นว่าสะอาดดีแล้วก็ใส่ยาให้

“เรียบร้อย” ผมวางอุปกรณ์ทำแผลลงบนโต๊ะ ทำให้แล้วก็เก็บเองละกัน

“แล้วนี่บ้านมึงไม่มีคนอยู่เลยเหรอ” ผมแปลกใจเพราะบ้านหลังใหญ่มาก และเท่าที่รู้ รวยขนาดนี้น่าจะมีแม่บ้านคอยดูแล

“ไม่มี” คำตอบสั้นๆ สีน้าคนพูดเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย

“พ่อแม่มึงกลับดึกเหรอ”

“เปล่า”

ผมถอนหายใจยาว สบตาไปอีกฝ่าย “มึงเข้าใจไหมว่ากูชวนคุยไปงั้นเอง ไม่ได้จะสืบประวัติครอบครัวมึง ไม่ต้องตอบเหมือนกลัวกูจะล้วงความลับขนาดนั้นก็ได้”

“บ้านนี้ผมอยู่คนเดียว”

คำตอบที่ได้ยินทำเอาผมนั่งอึ้ง ได้แต่มองหน้าอีกฝ่ายพร้อมกับกะพริบตาปริบๆ

“คนเดียว?” ผมถามย้ำให้แน่ใจ

“ใช่”

“บ้านโคตรใหญ่เนี่ยนะ!” ความประหลาดใจทำให้ผมเปลือยพูดเสียงดัง

“ใช่ มีแม่บ้านมาทำงานบ้านเฉพาะกลางวัน นอกนั้นไม่มีใครอยู่นอกจากผม”

ผมได้แต่มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าอึ้งๆ อยากถามว่าแล้วพ่อแม่ไม่อยู่ด้วยเหรอ ไม่มีญาติพี่น้องหรือไง ทำไมอยู่บ้านหลังใหญ่แบบนี้คนเดียว มีคำถามมากมายอยู่ในหัวผม แต่เมื่อเห็นสีหน้านิ่งเฉยของอีกฝ่ายแล้ว คิดว่าไม่ถามน่าจะดีกว่า

“เออ กูขอโทษแล้วกัน”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ตามได้”

“เปล่า หนูไม่ได้ขอโทษที่ถาม แต่ขอโทษที่พูดว่าบ้านมึงเจิบดี
มันคงไม่ดีเท่าไรหรือไงไหม”

ดวงตาของคนตรงหน้าไหววูบ ก่อนจะกลับมาราบเรียบอย่าง
รวดเร็ว

“หิวหรือเปล่า ทานข้าวด้วยกันก่อนสิ”

“ไม่” ผมส่ายหน้า “เดี๋ยวหนูจะกลับไปกินที่ห้อง มึงจะได้พัก
ด้วย”

“ผมไม่ได้เป็นอะไรมาก”

“หนูแค่ไม่อยากพูดว่า... หนูไม่อยากกินข้าวกับมึง”

“หึ” เสียงหัวเราะดังอยู่ในลำคอ สายตาที่มองมาออกไปทาง
ขอบหน้าต่างกว่าโครง

“อยากกลับเลยใช่ไหม”

“ใช่” ผมตอบรับโดยไม่อ้อมค้อม

“งั้นก็ไปกันเถอะ” ร่างสูงลุกขึ้นยืน

ผมกำลังจะอ้าปากถามว่าไม่คิดจะขอบคุณกันเลยเหรอ แต่
เหมือนเจ้าตัวจะรู้จึงหันกลับมามอง

“ขอบใจ”

แม้ว่าเสียงและสีหน้ายังเป็นไฉ่น้ำหล่อคนเดิม แต่แปลกที่
คราวนี้ผมกลับไม่นึกโกรธ ผมลุกขึ้นยืนตามอีกฝ่าย หลบตามอง
กล่องปฐมพยาบาลแล้วนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“เดี๋ยวก่อน” ผมเรียกเอาไว้ “มึงกินยาก่อน ปวดขึ้นมากจะหาว่า
ไม่เตือน”

ดวงตาที่มองมาลุ่มลึกจนผมไม่สามารถคาดเดาความรู้สึกของ
อีกฝ่ายได้

“จ้องหน้ากูก็ไม่หายปวด นอกจากมึงจะกินยา”
 รอยยิ้มข้าปรากฏขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลา ก่อนที่เจ้าตัวจะเดิน
 หายไปจากห้องรับแขก แล้วกลับเข้ามาในเวลาไม่นานนัก ผมไม่ได้
 ถามว่ากินยาเรียบร้อยแล้วใช่ไหม เพราะถือว่าโต ๆ กันแล้ว

ผมฉิวปากหรือเมื่ออีกฝ่ายพาเดินไปยังรถกอล์ฟที่จอดอยู่
 วิถีคนรวยมันเป็นแบบนี้เอง

“ขึ้นรถสิ” เสียงเรียกดังขึ้นเมื่อเห็นผมเอาแต่ยืนเฉย
 “ถูกลงขับได้ไหม” มีโอกาสทั้งที่ผมก็อยากลอง
 “ได้” ร่างสูงขยับไปนั่งตรงตำแหน่งข้างคนขับ
 ผมขึ้นไปนั่งประจำตำแหน่งคนขับ ฟังอีกฝ่ายอธิบายคร่าว ๆ
 ก่อนจะขับรถกอล์ฟออกจากที่จอด

ลมเย็นพัดโดนใบหน้า ผมขับรถกอล์ฟไปตามถนนในหมู่บ้าน
 ฟากหนึ่งเป็นบ้านหรูหรา อีกฟากเป็นสระน้ำขนาดใหญ่ ความรวย
 ทำให้เลือกสภาพแวดล้อมที่ดีได้ แต่ถึงตอนนี้ผมก็ยังขังใจว่าบ้าน
 หลังใหญ่โตทำไมถึงอยู่แค่คนเดียว

“ถูกลับละ” ผมบอกเมื่อจอดรถกอล์ฟที่หน้าหมู่บ้านใกล้กับ
 ป้อมยาม คิดว่าอีกฝ่ายคงวนรถกลับไปเลย แต่กลายเป็นว่าร่างสูง
 ก้าวลงจากรถพร้อมกัน

“ไปไหน” เมื่อสงสัยก็ต้องถาม
 แต่ใบหน้าหล่อไม่คิดจะตอบผม มันเดินไปหยุดยืนริมถนน
 โบกมือเรียกแท็กซี่ที่กำลังแล่นมา

“ขอบคุณ”
 ผมพูดก่อนเปิดประตูหลังรถ บอกปลายทางแก่คนขับ เมื่อ
 อีกฝ่ายตกลงจึงขึ้นนั่งบนเบาะหลัง แต่ก่อนที่รถจะออกตัวประตูหน้า

ก็ถูกเปิด ร้างสูงโน้มตัวลงมายืนบนบันไดโบละห้าย้วยให้คนขับ

“ที่เหลื๋อทอนให้คนนั่งครับ”

“โอเค”

คนขับรับเงินใส่กระเป๋ำ ร้างสูงถอยออกไปก่อนปิดประตูล

ผมมองคนที่ยืนอยู่ริมถนน สายตาที่มองมาเรียบเฉย เรา
สบตากันแวหนึ่งก่อนที่รถจะแล่นออกไป ผมนึกสงสัยว่าไอ้หน้า
หล่อกำลังคิดอะไรอยู่ แต่เพียงครู่เดียวก็ยกไหล่ ไม่ว่าเจ้าตัวจะคิด
อะไรก็ไม่ใช่เรื่องของผม

“มาเรียนได้นี้หว่า” ผมหันไปพูดกับปายเมื่อเห็นว่าใครยืน
อยู่หน้าร้านข้าวในโรงอาหาร

“ดีแล้วที่ไม่เป็นอะไรมาก”

ผมเดินไปหยุดยืนด้านหลัง ขณะที่ปายแยกไปอีกร้าน ไม่ใช่
เพื่อทักทาย แต่เพราะผมจะสั่งข้าวร้านนี้เหมือนกัน

“มึงรวยไม่ใช่หรอ จ่ายให้พวกกูด้วยสิ”

ผมได้ยินเสียงแซวที่ฟังยังงักใจจริง ได้แต่ส่ายหน้าให้แก
พฤติกรรมแบบนี้

“อยากให้เลื๋อหรอ” คนถูกแซวยกยิ้มมุมปาก แหวตาคาดเดา
อารมณ์ไม่ได้ “เอาสิ”

บนบันไดโบละห้าย้วยถูกหยิบออกจากกระเป๋ำ แต่ก่อนที่มัน
จะถูกยื่นไปให้คนขาย ก็ถูกผมคว้าเอาไว้เสียก่อน

“มึงจะบ้าจี้ทำไมวะ ไอ้พวกนี้มันล้อเล่น ข้าวขำไม่ก็บาทมัน
มีปัญญาจ่ายเองน่ำ อย่าดูถูกเพื่อนแบบนี้สิวะ ไซ้ไหมมึง” ผมหันไป
ยักคิ้วให้คนที่ยืนมองอยู่

“เออ” เสียงตอบกระแทกกระทั้นแบบเสียไม่ได้ สีหน้าคนพูด

ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“เห็นไหม ญบอภมิงแล้ว เอาคืนไป” ผมยัดเงินใส่กระเป๋าสี
นักศึกษาของอีกฝ่าย

“ป้า ผมขอข้าวกะเพราหมูสามชั้นเผ็ด ๆ ไข่ดาวด้วยนะครับ”
ผมส่งยิ้มให้แก่ป้าเจ้าของร้านที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดี ได้ยินเสียงแ
ตะโกนบอกเด็กในร้านให้ทำ

“ได้แล้วจ้ะ” ข้าวสี่จานถูกยกมาวางบนตู้กระจก

ผมมองแก้มม่วงกินหยิบไปสามจาน ส่วนอีกจานเป็นของคน
ที่ยืนอยู่ข้างกัน

“สองจานกับผัดกะเพราครับ” เงินถูกยื่นให้แก่ป้าเจ้าของร้าน
ผมหันไปมองอีกฝ่ายทันที “กูจ่ายเองได้”

“ผมยังไม่ได้ขอบคุณที่คุณช่วยเมื่อวาน”

ผมจ้องตาไอน้ำหล่อ ก่อนยัดเงินห้าสิบบาทใส่กระเป๋าสี
ของอีกฝ่าย

“กูไม่ยากได้อะไร ถ้าจะขอบคุณ ไปขอบคุณไ้อ์ปายโน่น กู
โดนมันบังคับ”

ใบหน้านิ่งเฉยปรากฏรอยยิ้ม ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกาย
ขำ ผมจึงถลึงตาใส่

“มึงก็เลิกทำตัวเป็นคนรวะซะที”

“ผมไม่ได้ทำ”

“เออ” ผมมองร่างสูงด้วยสายตาหมั่นไส้ “กูลืมหว่ามึงรวะจริง
กูหมายถึงมึงไม่จำเป็นต้องยอมจ่าย เงินซื้อเพื่อนไม่ได้”

“ซื้อได้”

“ได้ตรงไหนวะ มึงก็ได้แต่เพื่อนแตก เพื่อนเห็นแก็ตัว จะ
เอาไปทำไม” ผมอดบ่นไม่ได้ โตเสียเปล่า เรื่องแค้นนี้ฉันไม่รู้

“เงินซื้อเพื่อนได้ เพราะเงินจะทำให้รู้ว่าเพื่อนแบบไหนคือเพื่อนที่ดี”

“แล้วเพื่อนที่ดีมันเป็นแบบไหน” ผมประสานสายตากับร่างสูง
“เพื่อนแบบคุณ”

เป็นสิบวินาทีที่เงียบเชียบ ก่อนที่ผมจะหาเสียงของตัวเองเจอ
“มึงถามกูก่อนว่าอยากเป็นเพื่อนกับมึงไหม” ผมพูดเสียงห้วน
ที่เป็นแบบนี้เพราะดันรู้สึกเงินขึ้นมา ผมได้แต่สงสัยว่าผมจะเงิน
ทำไมวะ

“กะเพราะได้แล้วจ๊ะ”

“ขอบคุณครับป้า” ผมรับจานข้าวมาจากป้าเจ้าของร้าน กำลัง
จะเดินออกจากหน้าร้าน ดีที่นึกได้เสียก่อน จึงหมุนตัวกลับแบมือ
ไปตรงหน้าร่างสูง

“เงินทอนกู มึงรวยแล้วกูไม่เลี้ยง”

“หึ..”

ธนบัตรใบละห้าสิบบาทที่ผมเป็นคนยัดใส่กระเป๋าเสื้ออยู่ติดตัว
มา ผมขมวดคิ้วเข้าหากัน จ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาดูๆ ธนบัตรใบนั้น
จึงถูกยัดลงในกระเป๋ากางเกงแทน ก่อนกระเป๋าสตางค์จะถูกหยิบ
ออกมา

“ผมไม่มีทอน” เจ้าของกระเป๋าสตางค์เปิดให้ผมดู เห็นธนบัตร
ใบละหนึ่งพันอัดแน่นอยู่ในนั้นก็แค่ถอนหายใจ

ในนาทีเดียวผมมีติดกระเป๋าสักใบสองใบก็หุแล้ว

“เอาไว้ก่อนก็ได้” ผมตัดบท “กูไปละ”

ผมเดินออกจากหน้าร้าน สายตากวาดมองหาป้าย เมื่อเห็น
อีกฝ่ายยกมือเป็นสัญญาณก็พยักหน้าให้รู้ว่าเห็นแล้ว ผมวางจาน
ข้าวลงบนโต๊ะ อัดหนึบไปมองไอ้หน้าหล่อไม่ได้

“เพื่อนหายไปไหนหมดวะ” ผมขมวดคิ้วเข้าหากันเมื่อเห็นร่าง
สูงนั่งอยู่คนเดียว ไม่เห็นนาวิกกับจีนที่เป็นเพื่อนสนิท ไม่แน่ใจว่า
ทั้งคู่มาเรียนหรือเปล่า

“อะไร” ปายเงยหน้าขึ้นมองเมื่อได้ยินสิ่งที่ผมพูด

“เปล่า” ผมนั่งลงหันมาสนใจอาหารตรงหน้าแทน คนอย่าง
หมอนั้นมีคนอยากนั่งกินข้าวด้วยเยอะแยะไม่เห็นต้องเป็นห่วง เอา
ตัวเองให้รอดก่อนดีกว่า

3

ไม่ใช่แค่...

“ใครวะ สวยดี” ผมมองตามหลังสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้ม
หุ่นบอบบางที่เพิ่งเดินจากไป

“กูไม่รู้จัก”

“ไม่รู้จัก?” ผมหันกลับมามองหน้าเพื่อนร่วมคณะพลางเลิก
คิ้วขึ้นสูง “ไม่รู้จักแล้วทำไมคุยกันจู้จี้ ทั้งยังให้ของกันด้วย” ผมชี้ไป
ที่ถุงในมือเพื่อน

“ที่คุยจู้จี้ก็เพราะกูกิดเหมือนมึงไงว่าน้องน่ารักดี ส่วนของนี้
น้องเขาฝากให้อัภาคิน”

“ของกูเหวอ!”

“อูย”

ผมตอบหลังเพื่อนเสียงดัง ‘ผัวะ’ แทนคำขอบคุณเสียงอูย
เมื่อครู

“แล้วน้องคนสวยบอกมึงเหวอว่าภาคินไหน มึงถึงมาอูยใส่กู”

“กูไม่ได้ถาม น้องฝากให้พี่คิน ภาคินปีสอง กูก็รับมาเลย”

“ทีอย่างนี้ฉันไม่คิดว่าเป็นกูบ้าง มึงไม่คิดหรอว่าน้องเขาอาจจะหมายถึงกูก็ได้”

สายตาที่มองมาคล้ายกับผมปัญญาอ่อน “มึงเห็นหน้าน้องคนสวยไหม แล้วมึงคิดว่าควรเป็นภาคินไหน ตอบกูมา”

“กูก็หล่อพอ ๆ กับมัน” ผมตอบแบบไม่อายปาก
เสียงถอนหายใจยาวดังขึ้น ก่อนถูกระดากจะถูกยื่นมาตรงหน้า

“เอาไป”

“มึงเห็นด้วยกับกูใช่ไหมวะ” ผมยกคิ้วให้เพื่อน

“เปล่า กูจะฝากมึงเอาไปให้อัภาคิน”

ผมชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปรับ และมองเพื่อนด้วยสายตาเรื่องนิด ๆ

“ทำไมกูต้องทำด้วยวะ”

“เพราะถ้ามันเป็นของมึงจริง ๆ กูจะได้ไม่ต้องเสียเวลาเอากลับมาให้มึงอีก มึงควรไปเปิดดูกันเองว่าเป็นของใคร”

ไอ้ครั้นจะกลับคำว่าไม่ใช่ของผมตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้ว จึงได้แต่รับมาแบบเสียไม่ได้ ไม่น่าปากหาเรื่องเลยกู รู้ทั้งรู้ว่าของมันแน่ ๆ

“อย่าอমনะมึง” เพื่อนยกมือขึ้นชี้หน้าผม

“ใครจะไปอมของมันวะ กูไม่ใช่เกย์”

“ไอ้เหี้ย-คิน!”

ผมยกคิ้วให้เพื่อน ตอนพูดก็แค่อยากปล่อยมุข แต่ตอนนี้เริ่มขุ่นลุกกับคำพูดตัวเอง ได้แต่ปิดความคิดนั้นออกจากหัว สิ่งตัวเองว่าอย่าจินตนาการเชียวนะมึง

“ของมึง” ผมวางถุงกระดาษลงบนโต๊ะ วันนี้กลุ่มของไอ้
หน้าหล่ออยู่กันพร้อมหน้า ทั้งภาคิน จิน และนาวิ ทุกสายตามอง
ตรงมาที่ผม

“กูไม่ได้ซื้อให้มัน” ผมรีบออกตัวก่อนที่ใครจะเข้าใจผิด “มีน้อง
ผู้หญิงฝากให้ภาคิน น่าจะของมึง”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไร” จินมองผมยิ้ม ๆ ในจำนวนเพื่อนรักของ
ไอ้หน้าหล่อ จินเป็นคนอริยาไฉยดีและน่ารักที่สุดแล้ว เขาตัวเล็กกว่า
ผม เรื่องความน่ารักกินขาด ได้ข่าวว่าเคยมีผู้ชายมาจีบด้วย ขณะที่
นาวิหล่อแบบนักกีฬา รูปร่างสูงใหญ่ ต่างจากไอ้หน้าหล่อ หมอนั้น
เหมือนนายแบบลูกไฮโซมากกว่า

“นั่งก่อนสิ” ผมเห็นรอยยิ้มของจินแล้วปฏิเสธไม่ลง เลยคิด
จะนั่งพอเป็นพิธี

“ตอนนี้เรามีภาคินสองคน จะให้เรียกยังไง” นาวิมองหน้าผม
สลับกับเพื่อนตัวเอง

ผมเห็นไอ้หน้าหล่อขยับปากก็รีบถลึงตาใส่ ถ้ามาพีคินน้องคิน
ตรงนี้ได้ถูกผมชกร่วงแน่ แม้ใบหน้าอีกฝ่ายจะปรากฏรอยยิ้มช้า แต่
สุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกมา

“ไม่เห็นยาก ก็เรียกเหมือนอาจารย์สิ ภา กับ คิน” จินพูดด้วย
เสียงนุ่มนวล

“กูว่ากูไปเลยง่ายกว่า” ผมทำท่าจะลุก

จินหัวเราะ รีบยื่นมือมาดึงแขนผมให้นั่งลง

“อยู่ก่อนสิ จะได้ดูว่าเป็นของภาคินไหน”

“พวกมึงจะพูดเพราะไปไหนวะ ถ้าพูดเหมือนพวกกูก็ไม่ต้อง
เรียกชื่อแล้ว” ผมบ่นแต่ก็ยอมนั่ง มองคนชื่อเหมือนกันเปิดถุงที่ได้
รับมา

“คิน”

“ว่า?” ผมหันไปมองจินเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ

“หมายถึงคินนี้” นัวยาวชี้ไปทางเพื่อนสนิทของตัวเอง

“อ้อ โทษที”

“แม่บ้านกลับมาหรือยัง”

“ยังไม่กลับ ไทร. มาขอลาต่อสัปดาห์หนึ่ง ธุระที่บ้านยังไม่เสร็จ”

“แล้วนายจะทำยังไง สองสัปดาห์เลยนะ ขอคนใหม่มาจากบ้านคุณปู่สิ”

“ช่างเถอะ เดี่ยวก็กลับมา” เสียงตอบไม่อนาทรร้อนใจ

“ไม่เห็นยาก ก็จ้างบริษัททำความสะอาดสิ ให้มาทำวันเสาร์อาทิตย์ตอนนายอยู่” นาวิช่วยออกความคิดเห็น

“ฉันเคยจ้างมาทำที่คอนโด ถ้าบ้านเป็นหลังน่าจะสักแปดร้อยบาท แต่ของนายหลังใหญ่ดีเกินๆ ไว้ก่อนก็น่าจะสักพันสองพันสามมั้ง”

“ก็เข้าทำดินะ” จินหันไปมองเจ้าของบ้าน รออีกฝ่ายตัดสินใจ

“กูรับเอง คิดพันเดียว” ผมยกมือขึ้น ตาสามคู่มองมาโดยพร้อมเพรียงกัน มันแฝงไว้ด้วยความแปลกใจ

“เห็นอย่างนี้กูทำงานบ้านเก่งนะเว้ย” ผมรีบโฆษณาตัวเอง ใกล้เคียงเดือนก็เหมือนจะสิ้นใจ มีเงินหนึ่งพันติดกระเป๋าไว้ยอมอุ่นใจกว่า

“มันจะสะอาดใช่ไหม”

“อ้าวไอ้...” ผมบับปากตัวเอง เกือบไปแล้ว เกือบด่าเจ้านาย ในอนาคต ผมสั่งตัวเองให้ยิ้มออกมา มองอีกฝ่ายด้วยดวงตาใสซื่อมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“สะอาดสิวะ ไวใจได้ด้วย รับรองของมึงไม่หายแน่นอน”
 “ก็ดีนะ” จินพูดด้วยใบหน้าที่ดรอวยิ้ม ดวงตาเป็นประกาย
 ดูเหมือนอีกฝ่ายกำลังซ้ำ
 “นั่นสิ” ผมได้แรงบันดาลใจอีกเสียงจากนาวิ
 “คุณไม่ได้กำลังคิดจะเอาคืนผมใช่ไหม เรื่องที่ถูกเข้าใจผิด
 บ่อยๆ” ดวงตาของคนถามหรีลง
 “รู้ด้วยเหรอว่าทำคนอื่นชวย” ผมอดปากไม่ได้จริงๆ “ถูก
 อยากรู้เอาคืนหรือกนะ ถ้าทำแล้วได้ตั้งค์พันหนึ่งด้วย”
 “หีๆ”
 ผมพยายามกดความหมั่นไส้อีกฝ่ายเอาไว้ เมื่อได้ยินเสียง
 หัวเราะเบาๆ
 “ตกลง ผมรับข้อเสนอ”
 หมอนี่ใจหล่อสมหน้าตากี่วันนี้
 “จ้ะวันเสาร์กูไปบ้านมึง จะให้ไปกี่โมง”
 “บ่ายสอง”
 “ได้” ผมลุกขึ้นยืนเมื่อตกลงกันได้แล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะนั่งต่อ
 เพราะของในถุงไม้ของผมแน่นจน ขนมหจกจกแบบนั้นไม่มี
 ผู้หญิงคนไหนลงทุนซื้อมาให้ผมแน่

สิบสามนาฬิกา สิบห้านาที ผมยืนอยู่กลางห้องรับแขก
 ของบ้านหลังใหญ่ หลังจากเจ้าของบ้านเปิดประตูให้เข้ามา ไม่มี
 สิ่งใดแตกต่างจากวันนั้น บ้านยังเงียบเชียบเหมือนเดิม
 “มีกีห้องวะ” ผมถามเพื่อวางแผนการทำงานคร่าวๆ
 “สี่ห้องนอน ห้าห้องน้ำ ห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น ห้องทำงาน
 ห้องครัว”

ผมกลืนน้ำลายเอี๊ยบ “ให้ทำความสะอาดหมดเลยเหอะวะ”

“ไม่ต้อง คุณทำแค่ห้องนอนผม ห้องน้ำในห้องนอน ห้อง
รับแขก ห้องนั่งเล่น ห้องครัวก็พอ”

“ค่อยยังชั่ว” ผมพึมพำกับตัวเอง มองซ้ายมองขวาก่อนถาม
ขึ้น “ถ้าอย่างนั้นให้กูเริ่มทำอะไรไหม”

“อือ” ร่างสูงเดินนำผมไปทางห้องครัว โดยก่อนถึงห้องครัว
มีห้องเล็กหนึ่งห้อง ด้านในเป็นที่เก็บอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งจัดเก็บไว้
อย่างเป็นระเบียบ ผมหยิบของที่ต้องใช้ออกมา

“เริ่มจากห้องนอนผม”

“ได้”

ผมเดินตามร่างสูงขึ้นไปชั้นบน ผิวปากหวิวเมื่อเห็นการ
ตกแต่ง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าของทุกชิ้นเป็นของแพง โทนห้องสีขาวดำ
ก็เหมาะกับหมอนี่ดี

“สวยนี่หว่า” ผมชมตามที่เห็น แต่อีกฝ่ายไม่ใส่ใจคำพูดของ
ผม

“ตามสบาย”

“เดี๋ยวละ!” ผมเรียกเมื่อร่างสูงทำท่าจะเดินออกจากห้อง

“มึงไม่อยู่เฝ้าเหอะ” ที่ผมถามเพราะเจ้าของห้องว่างของมีค่า
ไว้อย่างเปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์ นาฬิกาข้อมือ
เท่าที่รู้จักหมอนี่ ผมพนันได้ว่าของทุกชิ้นจะขายได้ราคาดี

“คุณบอกว่าไวใจได้ไม่ใช่เหอะ”

“มันก็ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำไปเถอะ”

ผมมองตามหลังร่างสูง จู่ๆ ก็รู้สึกหงุดหงิดเจ้าของบ้านขึ้นมา
อาจเป็นเพราะท่าทางไม่ยี่หระของอีกฝ่าย เหมือนที่ยอมควักเงินให้

คนอื่นง่าย ๆ ราวกับมันไม่มีค่า ได้แต่เตือนตัวเองว่ามันไม่ใช่เรื่องของผม

หลังจากใช้เวลาทำความสะอาดห้องนอนและห้องน้ำในห้องนอนอยู่หนึ่งชั่วโมงเต็ม ผมก็ขนอุปกรณ์ทั้งหมดลงมาที่ห้องรับแขกที่อีกฟากฝั่งอ่านหนังสืออยู่

“ข้างบนเสร็จแล้ว” ผมบอกให้รู้ที่กำลังจะทำห้องนี้ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ไข้หน้าห่อปิดหนังสือในมือ ลูกขึ้นยืนก่อนเดินตรงไปยังประตู ผมเลิกสนใจและเลิกถาม แต่อีกฝ่ายกลับหยุดยืน หันกลับมามองผมด้วยสายตาคับคั้นว่า

“ทำไมคุณถึงอยากทำ”

“ทำไมนั่นแหละ” ผมสบตาอีกฝ่าย “ก็ค่าจ้างดี” ผมคิดว่ามันเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว

“แต่คุณไม่ชอบหน้าผม”

“ไม่ชอบหน้าไม่ได้แปลว่าไม่ใช่เพื่อนนี่หว่า ยังไงมึงก็เพื่อนกูอีกอย่าง... กูไม่เห็นว่าการรับทำความสะอาดบ้านให้มึงจะเป็นเรื่องน่าอายตรงไหน ตราบใดที่กูไม่ได้ขอเงินมึงฟรี ๆ ไม่ใช่เหรอ” ผมตอบด้วยคำถาม

“อือ”

“เดือนนี้กูเหลือเงินไม่มาก สำหรับกูมันไม่ใช่แค่เงินพันหนึ่งแต่มันคือตั้งพัน ถ้ามันจะตอบคำถามมึงได้ชัดเจนขึ้น มึงคิดซะว่า กูงกก็ได้”

“หึ ๆ” ใบหน้าไร้ความรู้สึกปรากฏรอยยิ้มขำ

“ไอ้คิน” ผมเรียกเมื่อเห็นรอยยิ้มนั้น มันเป็นรอยยิ้มจริง ๆ ไม่ใช่รอยยิ้มหยันเช่นทุกครั้ง

“...”

“มึงยิ้มเยอะๆ ก็ดีนะ”

รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาหุบลงทันที

“กูว่าแล้ว” ผมปนกับตัวเอง “เออ ต่อไปกูจะไม่ทัก มึงจะยิ้ม
ไม่ยิ้มก็เรื่องของมึงเถอะ” ผมหันกลับมาสนใจงานของตัวเอง ได้ยิน
เสียงฝีเท้าเดินออกจากห้องไป

ผมยกมือขึ้นปาดเหงื่อ ในที่สุดก็ทำความสะอาดห้อง
รับแขกเสร็จ ความจริงแล้วงานไม่ได้หนักหนาอะไร บ้านค่อนข้าง
เรียบร้อยเพราะมีแม่บ้านคอยดูแล ผมจึงทำแค่ดูดฝุ่นและเช็ดฝุ่น
ออก แต่เพราะทำห้องนอนกับห้องน้ำในนั้นมาแล้วเลยรู้สึกเหนื่อย
ล้า

ระหว่างเดินไปยังห้องนั่งเล่น ผมอดอยากรู้ไม่ได้ว่าเดี๋ยว
เจ้าของบ้านจะหนีไปห้องไหนต่อวะ

ผมหยุดยืนตรงประตูมองร่างสูงที่นั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟา
อดทึ่งกับความดูดีของอีกฝ่ายไม่ได้ แค่นั่งอ่านหนังสือต้องดูเทขนาด
นี้เลยหรอ

ดูเหมือนคนถูกมองจะรู้ตัวจึงเงยหน้าขึ้นมา

“เสร็จแล้วหรอ”

“ใช่ กูจะทำห้องนี้ต่อ”

ผมขอให้อีกฝ่ายลุกขึ้น แต่คราวนี้มีแค่การปิดหนังสือและวาง
ลงข้างตัว ผมเลิกคิ้วขึ้นเมื่อดวงตาคู่นั้นมองมา

“ทำอาหารเป็นไหม”

“เป็นแต่พวกอาหารพื้นๆ”

“นั่นทำอาหารให้หน่อย ผมเพิ่มเงินให้เป็นพันห้า”

“หิวเหรออ” ผมมองตาอีกฝ่าย

“อ้อ ไม่อยากสั่งเข้ามา”

“ได้ เดี่ยวกูทำให้ แล้วมึงก็ไม่ต้องเพิ่มเงินให้กู แค່เพื่อนหิว
ทำไมจะทำให้ไม่ได้วะ”

ผมรู้สึกได้ว่าร่างสูงชะงัก ดวงตาคู่นั้นมองผมอย่างพิจารณา

“มึงไม่ต้องสงสัย กูบอกว่ากูงกก็ใช่ กูมาทำงานนี้เพราะอยาก
ได้ตั้งค์ก็ใช่ แต่จะให้กูเก็บเงินทุกอย่างมันก็ไม่ใช่เพื่อนกันแล้ว เอาไว้
กูฝีมือระดับเซฟแล้วค่อยคิดเงิน”

แม้ริมฝีปากอีกฝ่ายไม่ได้คลี่ยิ้ม แต่ผมสาบานได้ว่าหมอนี่
กำลังยิ้ม

“จะให้ทำเลยไหม หิวมากหรือเปล่า” ผมเงยหน้ามองนาฬิกา
บนผนัง ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่ายังไม่ถึงสี่โมงเย็น นั่นทำให้ผมเอะใจ

“อย่าบอกนะว่ามึงยังไม่ได้กินข้าวกลางวัน”

“...”

ผมถอนหายใจยาว “มึงจะตื่นสาย จะขี้เกียจยังงี้ แต่อย่าลืม
กินข้าวสิวะ เดี่ยวโรคกระเพาะก็เล่นงานเหรออ”

“เลิกบ่นได้แล้ว” เสียงพูดเบา

ผมจ้องหน้าอีกฝ่ายก่อนหัวเราะออกมา สีหน้าที่ผมเห็นไม่มี
ความไม่พอใจหรือรำคาญ แต่เป็นสีหน้าของเด็กเอาแต่ใจ งอแง
ก็เป็นแะหมอนี่

“รู้ทุกอย่างในครัวได้ไหม” ผมพูดหลังจากหยุดหัวเราะได้
แล้ว ทำเป็นไม่เห็นสายตาที่ตวัดมามองตอนที่ผมหัวเราะ

“อ้อ”

“อยากกินอะไร”

“อะไรก็ได้”

“อะไรก็ได้ทำไม่เป็น ไม่รู้ด้วยว่ามันทำยังไง” เหมือนผมกำลัง
สนุกที่ได้แก่งอีกฝ่าย

“...”

ใบหน้าที่เคยเคร่งขรึมมึนอย่างเห็นได้ชัด ผมพยายามกลั้น
เสียงหัวเราะเอาไว้

“ตกลงจะกินอะไร”

“ต้มยำกุ้งกับไข่เจียวหมูสับ”

“ฟังแล้วหิวเลย ได้ เดี่ยวกูทำให้” ผมวางผ้าที่ถืออยู่ลงบนโต๊ะ
เดินตรงไปที่ประตูก่อนหยุด

“ไปด้วยกันสิวะ มึงต้องไปช่วยกู”

“...”

“เร็ว” ผมเร่ง ร่างสูงจึงยอมลุกขึ้น เดินตามผมออกจากห้อง
นั่งเล่นไปยังห้องครัว

“โห ตู๋เย็นบ้านมึงแม่งสุดจริง” ผมมองของที่แช่อยู่เต็ม
ตู๋เย็น ของสดมีเกือบทุกชนิด ผลไม้แพ่งๆ ขนม รวมไปถึงเครื่องดื่ม
มีแอลกอฮอล์และไม่มี

ผมหยิบทุกอย่างที่ต้องใช้ออกมาวางบนเคาน์เตอร์ แยกถุงใส่
ตะกร้าแล้วส่งให้อีกฝ่าย

“ล้างแล้วดึงเส้นที่หลังออกด้วย”

“เส้นที่หลัง?”

“มึงใช้มีดกรีดกลางหลังกุ้ง ดึงเส้นสีดำออกมาให้หมด อย่าคิด
จะหลอกให้กูทำเองโดยบอกให้กูช่วยทำให้อู”

“หึๆ”

ผมหันไปมองกินเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ เกือบไปแล้วกู ดินะ

คิดทัน

หลังจากอีกฝ่ายล้างกังเสร็จ ผมตอกไข่ใส่ถ้วยแล้วส่งให้ตี ตัก
หมูสับใส่ลงไปในถ้วยไข่ ได้แต่มองด้วยสายตาขำๆ เมื่อเห็นความ
เก้งก้างของร่างสูง พอรู้ว่าหมอนี้ไม่ได้เฟอร์เฟกต์ไปเสียทุกอย่าง ผม
ก็อารมณ์ดีขึ้นเยอะ

กับข้าวสองอย่างถูกวางลงบนโต๊ะ ผมหยิบข้าวแบบถ้วย
สำเร็จรูปออกจากไมโครเวฟมาคว่ำใส่จานแล้ววางให้อีกฝ่าย

“ทานด้วยกันสิ”

“เข้าไปแล้ว”

“หือ?”

“มึงชวนเข้าไป ภู่อุ่นข้าวแล้ว เห็นแล้วหิว”

เป็นอีกครั้งที่ผมเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ผมตักข้าวเข้าปาก ลอบมองใบหน้าของคนตรงหน้า ตั้งแต่เข้า
มาในบ้านหลังนี้ นอกจากรูปวิวแล้วผมไม่เห็นรูปครอบครัวเลย ถ้า
มีคนบอกว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านตัวอย่างผมก็เชื่อ

“ไฉ่คิน”

“อะไร”

“มึงอยู่คนเดียวจริงหรอวะ”

“อือ”

“ไม่เหงาหรอ”

“ไม่”

“แล้วทำไมมึงถึงเลือกอยู่บ้านใหญ่แบบนี้วะ ภูเห็นพวกเด็ก
รวยส่วนใหญ่อยู่คอนโดกัน”

“หมู่บ้านนี้เป็นโครงการของบริษัทอาผม เก็บเอาไว้สองหลัง

มีหลังนี้กับของอาเอง”

“อ้อ” ผมพยักหน้า “นั่นอามึงก็อยู่แถวนี้สิ”

“ส่วนใหญ่อาอยู่คอนโดเพราะสะดวกกับการทำงานมากกว่า
นาน ๆ ถึงจะมาค้าง”

ชีวิตคนรวย... นั่นคือสิ่งที่ผมคิดอยู่ในใจ

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ ผมปล่อยให้อีกฝ่าย

ล้างจาน ย้ายตัวเองมาทำความสะอาดห้องนั่งเล่น เสร็จแล้วถึงกลับ
ไปทำห้องครัว เมื่องานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ผมเก็บอุปกรณ์เข้าที่
ล้างหน้าล้างตา ก่อนออกมาเจออีกฝ่ายที่ห้องรับแขก

“กูทำเสร็จแล้วนะ ห้าห้อง”

“ขอบคุณ”

ธนบัตรใบละหนึ่งพันถูกยื่นมาให้ผม

“ขอบใจมาก” ผมรับมาพับเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อต่างค์

“จริงสิ! มึงบันทึกเบอร์โทรศัพท์กับไลน์กูไว้ด้วยนะ” ผมบอก
อีกฝ่าย เมื่อเห็นสีหน้าสงสัยก็อธิบายเหตุผล

“กูแค่อยากแสดงความบริสุทธิ์ใจ เพื่อของมึงมีอะไรเสียหาย
จะได้โทร. หากู” ผมบอกเบอร์และไลน์ของตัวเองให้อีกฝ่ายบันทึก

“งั้นกูกลับเลยนะ กลัวรตติด”

“เดี๋ยวผมไปส่งหน้าหมู่บ้าน”

“ขอบใจ” ผมไม่ปฏิเสธ ถึงไม่บอกก็ต้องขอยอยู่แล้ว ไกลขนาด
นี้ใครจะเดินออกไปไหว

หลังจากนั่งมอเตอร์ไซด์วินมาถึงถนนใหญ่และนั่งรถเมล์

จนถึงหอพัก ผมทิ้งตัวนอนบนเตียงทันทีที่ถึงห้อง เสียงข้อความเข้า

ดีขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน ผมคิดว่าปายคงส่งมาถามว่าถึงห้องหรือ
ยัง แต่เมื่อเปิดดูผมถึงรู้ว่าเป็นไอ้หน้าหล่อส่งมา

พรงี้ว่างไหม

ถามทำไมวะ ผมคิดแต่ก็ตอบกลับไป

ว่าง

มาทำห้องที่เหลือกับรอบสระน้ำให้หน่อยได้ไหม

เท่าเดิม?

ใช่

ตกลง ก็ไมง

สิบโมงเช้า

โอเค

ผมรออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อไม่มีข้อความตอบกลับจึงโยนโทรศัพท์
ลงบนหมอน คลิ้ย้มออกมาด้วยความโล่งใจ ทำสองวันได้สองพัน
จากนี้ถึงสิ้นเดือนไอ้คินรอดแล้วว๊าย

4

เหงา

ผมยื่นเงินให้แก่คนขี่มอเตอร์ไซด์วินเมื่อรถจอดที่หน้าบ้าน
หลังใหญ่ หยิบโทรศัพท์ออกมาโทร. แจ้งเจ้าของบ้านว่ามาถึงแล้ว
เพียงครูเดียวประตูบานใหญ่ก็เลื่อนออกโดยอัตโนมัติ

ผมจำได้ว่าครั้งแรกที่มาผมตื่นตะลึงกับความใหญ่โตโอ้อ่าของ
บ้านหลังนี้ สนามหญ้ากว้างขวาง มีสระว่ายน้ำ ครั้งที่สองผมรู้สึกทึ่ง
กับการตกแต่งภายใน เฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ล้วนเป็น
ของแพง แต่มาครั้งนี้ผมกลับไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกอิจฉาเจ้าของบ้านเลยสักนิด
บรรยากาศตอนเดินเข้ามาให้ความรู้สึกเงียบเหงาจนวังเวง อาจ
เพราะผมเคยชินกับเสียงพูดคุยของครอบครัวก็เป็นได้

ผมเดินผ่านประตูกระจกบานใหญ่เข้าไปในตัวบ้าน มองร่าง
สูงที่ยืนรออยู่กลางห้องรับแขก ผิวปากหิวเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีเพียง
กางเกงนอนสีเทาเกาะอยู่ที่สะโพก

“หุ่นดีนี่หว่า” ผมชมตามที่เห็น ปกติหมอนี้ก็หุ่นดีอยู่แล้ว แต่
พอเห็นแบบนี้ผมถึงได้รู้ว่าไม่ใช่เล่น ๆ กล้ามท้องชัดเจนแบบไม่ต้อง

เฟ่งมอง

“ทำไมมาเร็ว”

เร็วพอง... ผมสับสนอยู่ในใจ ต้องไม่ลืมว่าผมยังไม่ได้รับเงิน

“เร็วแค่สิบห้านาที ฤกษ์เวลาไม่ถูก นึกว่ารถจะติดกว่านี้”

“วันนี้วันอาทิตย์”

ผมยิ้มใส่ใบหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่ายแทนการชกสักโครม
อย่างตั้งใจคิด

“กูเริ่มทำเลขนะ”

“อ้อ”

ผมถือว่าได้รับคำอนุมัติแล้วจึงเดินตรงไปยังห้องเก็บอุปกรณ์
เสียงฝีเท้าที่ดังตามหลังทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายเดินตามมาด้วย ผมเลยหยุด
เดินและหันไปมอง

“ผมจะไปซิงกาแพ” ดีที่ไอ้คุณชายพูดขึ้นก่อน ผมจึงไม่ได้พูด
บางอย่างออกไป...

“กูก็จะถามนี้แหละว่ามึงกินข้าวเช้าหรือยังวะ”

“ยัง”

“ซิงกาแพแล้วก็หาอะไรกินด้วยละ มันสายแล้ว” ผมทำเป็น
บ่นก่อนเดินตรงไปยังห้องอุปกรณ์ต่อ เกือบแล้ว... เกือบหันไปถาม
ว่าตามมาทำไมวะ

ผมขึ้นไปยังชั้นสอง เปิดประตูเข้าไปดูห้องนอนที่เหลือ เห็น
แล้วได้แต่ถอนใจยาว ไม่มีรูป ไม่มีข้าวของที่บ่งบอกว่ามีคนใช้งาน
ผมเคยคิดว่าแม้จะอยู่คนเดียว แต่พ่อแม่หรือพี่น้องก็คงแวะเวียน
มาหาบ้าง ดูเหมือนผมจะคิดผิด

ผมทำความสะอาดห้องนอนทั้งสามห้องที่เหลือ มันไม่ยาก
เลยสักนิดเพราะห้องแทบไม่มีฝุ่นเกาะ เมื่อเสร็จแล้วผมจึงตรงไปยัง

ห้องทำงาน ดูเหมือนเป็นห้องที่อีกฝ่ายใช้งานมากที่สุด ชั้นหนังสือเต็มไปด้วยหนังสือมากมาย โต๊ะทำงานตัวใหญ่ มีคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ตรงกลางโต๊ะ มันเป็นยี่ห้อดังที่ผมเองก็อยากได้ แต่ไม่เคยคิดจะซื้อ สำหรับผมแล้วมันเป็นของเกินความจำเป็น

ผมเริ่มจากการดูฝุ่น ก่อนใช้ผ้าสะอาดเช็ดไปตามโต๊ะและตู้เก็บของด้านหลัง เลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นกรอบรูปวางอยู่ ผมถือวิสาสะหยิบขึ้นมาดู เป็นรูปไอ้หน้าหล่อถ่ายกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งหล่อไม่แพ้กัน แต่ดูยังไงก็ไม่น่าใช่พ่อเพราะดูแก่กว่ากันไม่กี่ปี ผมจึงเดาว่าเป็นพี่ชาย ถึงตอนนี้ก็ยังสงสัยว่าทำไมถึงไม่มีรูปครอบครัวตั้งอยู่เลย

ผมวางกรอบรูปลง ทำความสะอาดต่อจนเสร็จถึงลงไปชั้นล่างห้องน้ำในห้องนอนแขกผมไม่ต้องทำเพราะอีกฝ่ายสั่งไว้ เหลือเพียงรอบสระว่ายน้ำ

ผมยืนอยู่ริมสระ มองด้วยดวงตาเป็นประกาย เป็นความใฝ่ฝันของใครหลายคนรวมถึงตัวผมเองด้วยที่อยากมีบ้านที่มีสระว่ายน้ำ

“ดูอะไรอยู่”

เสียงที่ดังชัดเจนค่อทำให้ผมตกใจ รีบหมุนตัวเพื่อหันไปมอง แต่ความขวยบังเกิดเพราะดันลืมไปว่าผมยืนชิดขอบสระพอดี

ตุ้ม!

เสียงน้ำกระຈาย ก่อนที่ผมจะโผล่พ้นน้ำขึ้นมาพร้อมกับอาการสำลัก

“ทำอะไรของคุณ” ร่างสูงย่อตัวลงนั่งริมขอบสระ มองผมด้วยแววตาขำๆ

“กุ๊ล่างสระว่ายน้ำมั้ง” ผมตอบเสียงประซด ลูบน้ำออกจาก

ใบหน้าเมื่อหายใจแล้ว

“ผมให้คุณทำข้างบน สระว่ายน้ำต้องให้มีอาชีพทำ”

“ไอ้...”

เดี๋ยวก่อน ใจเย็น ๆ ท่องไว้ว่ามึงยังไม่ได้เงิน อุตส่าห์ทำมาหลายชั่วโมงแล้วอย่ามาตายตอนจบ ผมสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แค้น รอยยิ้มออกมา

“ขอเวลาสักครู่นะ เดี๋ยวกูขึ้นไปทำ”

ร่างสูงไม่ตอบผม ถอดเสื้อคลุมโยนลงบนเตียงชายหาด แล้วพุ่งตัวลงน้ำด้วยท่าที่ดูดีกว่าผมเมื่อครูประมาณหนึ่งร้อยเท่า

ศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมสีดำสนิทไหลพ่นน้ำขึ้นมา ถ้าบอกว่าหมอนี่กำลังถ่ายแบบอยู่ผมก็เชื่อ

“โทรศัพท์คุณอยู่ไหน”

“ฉิบหาย!” ผมร้องเสียงดังลั่น ตะปบมือไปที่กระเป๋ากางเกง ก่อนจะถอนหายใจโล่งอก

“กูวางไว้ในห้องรับแขกก่อนเดินออกมา” เมื่อครูผมเก็บกระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์ไว้ในบ้าน แต่เพราะถูกถามโดยไม่ทันตั้งตัวจึงตกใจ

“ไม่มีอะไรพังก็ดีแล้ว จะว่ายน้ำด้วยกันก็ได้นะ”

“แต่กูต้องทำงาน” ผมชี้มือไปบนริมสระ

“ข้างมันเถอะ แคในบ้านเสร็จก็พอ”

“ไม่ต้องทำแล้วเหอวะ” ผมถามย้ำให้แน่ใจ

“อือ”

ผมพยายามเก็บอาการดีใจเอาไว้ ทำสีหน้าไม่ยินดียินร้าย

“ไหน ๆ มึงก็ชวนแล้ว กูว่ายก็ได้” ผมพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่อยากให้อีกฝ่ายเสียหน้าใจ แต่มือถอดเสื้อยืดออกแล้วโยนลงบน

พัน โชคดีที่ผมสวมกางเกงขาสวมส่วนมาจึงสะดวกต่อการเล่นน้ำ
ผมว่ายน้ำไปกลับได้รอบเดียวก็หยุดยืนหายใจหอบ เพราะไม่ได้
ออกกำลังกายจริงจังมานานแล้ว ขณะที่อีกฝ่ายว่ายน้ำไปกลับโดยไม่
หยุดพัก ช่วงแขนยาว ไหล่ที่ยกขึ้นกว้าง... ผมเริ่มสงสัยว่าความ
ยุติธรรมอยู่ที่ไหน ทำไมหมอนี่ถึงดูดีนัก

หลังจากอยู่ในสระว่ายน้ำนานเกือบชั่วโมง ผมก็ขึ้นมาขึ้น
อยู่ริมสระ รอให้อีกฝ่ายขึ้นมาจึงถาม

“กูยืมเสื้อยืดกับกางเกงมึงได้ไหมวะ เดี่ยวจะซักมาคืนให้”
“ได้”

“เอาตัวเก่า ๆ ก็ได้ ภูฏ ๆ ยิงดี”

“ผมจำไม่ได้ว่าตัวไหนดีกว่าตัวไหน” สีหน้าร่างสูงเรียบเฉย
ผมพ่นลมหายใจออกมา

“เอาเถอะ ตามใจมึง ตัวไหนก็ได้ กูจะระวังอย่างดีแล้วกัน”

“คุณใส่เสื้อคลุมผมไปก่อน”

เสื้อคลุมสีขาวผ้าเนื้อนุ่มถูกโยนมาให้ ผมรีบรับเอาไว้ มอง
อีกฝ่ายหยิบผ้าเช็ดตัวมาพันที่เอว ผมตั้งท่าจะถอดกางเกงออก แต่
นึกได้ว่ากางเกงตัวเล็กที่สวมอยู่ข้างในนั้นผ่านแดดผ่านลมมาแล้ว
หลายปี จนสีซีดและขอบยางเริ่มอ่อนแอ จึงเปลี่ยนใจสวมเสื้อคลุม
ทับร่างกายก่อน พันสายที่เอวแล้วถึงปลดกางเกงตัวนอกออก

“ตามมา”

“อือ” ผมเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในบ้าน ตรงขึ้นไปยังห้องนอน
ใหญ่

ผมหยุดยืนกลางห้อง ไม่ได้เดินตามเข้าไปในห้องเก็บ
เสื้อผ้า รอเพียงครู่เดียวร่างสูงก็เดินออกมา เสื้อยืดสีเทาเข้มกับ
กางเกงสแล็กหำส่วนสีดำนี้อัดเรียบกริบถูกยื่นมาให้ผม แต่สิ่งที่ทำให้
ดวงตาของผมเบิกกว้างด้วยความตกใจคือชิ้นส่วนสีขาวที่ติดมาด้วย
“มึงจะให้กูใส่กางเกงในของมึงหรอวะ!” ผมผงะถอยหลังโดยไม่
ตั้งใจ

“กูไม่ใช่คนเรื่องมากอะไรนะเว้ย แต่แบบนี้กูก็ไม่ไหว มัน
ชนลูกวะ”

“ทุกชิ้นเป็นของใหม่”

ผมค่อยๆ แม้มริมฝีปากเข้าหากันเมื่อได้ยินเสียงเรียบนิ่ง ก่อน
จะหัวเราะแกล้งออกมา

“กูลืมไปว่ามึงรวย” ผมคว้าเสื้อผ้าทั้งหมดมาจากมือของ
อีกฝ่าย หอบทุกอย่างเข้าไปในห้องน้ำที่ล้างเองกับมือเมื่อวาน

ผมตัวเตี้ยกว่าเจ้าของบ้านไม่มากนัก และปกติชอบสวม
เสื้อผ้าใหญ่กว่าตัวอยู่แล้ว จึงสวมของอีกฝ่ายได้สบาย หลังอาบน้ำ
ลวกๆ พอให้ไม่เหนียวตัว ผมก็อยู่ในชุดเสื้อยืดสีเทาเข้ม กางเกงสีดำ
และกางเกงชั้นในสีขาวเรียบร้อย

ผมชะงักท่าเมื่อเห็นร่างสูงที่นั่งอยู่บนเตียง นึกว่าอีกฝ่ายออก
จากห้องไปนานแล้ว

“ขอบใจ” ผมดึงเสื้อที่สวมอยู่เพื่อบอกให้รู้ว่าขอบใจเรื่องอะไร
“ไม่ต้องขอบใจ ผมไม่ได้ให้ฟรีๆ”

นั่นไง!

“กูไม่มีเงินจ่ายมึงแน่ๆ ไม่ได้คิดจะซื้อด้วย เดี่ยวกูชักมาคืน”

“ไม่ต้อง ผมไม่ใส่กางเกงในซ้ำกับคุณ”

“กูก็ได้จะคืนกางเกงใน!” ผมพูดเสียงหลง คิดในใจทันทีว่า

สงสัยต้องยอมจ่ายเงินค่ากางเกงใน

“ไม่ต้องเอาอะไรมาคืนทั้งนั้น แค่ทำอาหารให้ผมทานก็พอ”

“เฮ้อ แล้วก็ไม่มีบอก กูตกใจหมด” ผมบ่นอีกฝ่าย แบรินด์
พวกนี้ถึงผมไม่เคยใช้ แต่ก็พอรู้ราคา ซินให้จ่ายเป็นเงิน สองวัน
ที่ทำงานมายังไม่พอดำกางเกงหนึ่งตัวเลยมั้ง

“มึงอยากกินอะไรบอกมาเลย เดี๋ยวกูทำให้สุดฝีมือ แต่ไม่ได้
จะเอาของมึงนะ จะชกมาคืนให้”

“ไม่ต้องเอามาคืน”

“แพงนะเว้ย” ผมดึงเสื้อที่สวมอยู่ แต่เห็นสายตาเฉยเมยของ
อีกฝ่ายเลยทำได้แค่ยกไหล่ เพราะเถียงไปก็เปล่าประโยชน์ ชกเสร็จ
เมื่อไหร่ค่อยเอามาคืน จะเอาไปทำอะไรต่อผมก็ไม่เกี่ยวแล้ว

“จะกินอะไรใหม่ กูจะได้ไปทำให้”

“มันบ่ายกว่าแล้ว”

ผมถอนหายใจยาว ยึดตัวขึ้นแล้วยกมือกดดอก พร้อมจ้องตา
กับร่างที่สูงกว่า

“ทำเลย ผมหิวแล้ว แคนนี่มึงพูดไม่ได้เหรอะ ทำไมขยันพูดจา
ยั่วตีนคนอื่นนัก”

“หึ” ดวงตาคู่นั้นจูดประกายขำ

“ผมหิวแล้ว” เสียงทุ้มเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนพอๆ กับดวงตาที่
มองมา คนกำลังหาเรื่องอย่างผมเลยไปไม่ถูก

เวรเอ๊ย ทำไมเสียงถึงได้อ่อนแบบนั้นวะ

“ก็แค่นั้น” ผมทิ้งเสียงหนักแล้วเดินดุ่มๆ ออกจากห้อง ไม่
อยากให้รู้ว่าเสียงทุ้มนุ่มหูของอีกฝ่ายทำเอาผมเป๋ไปเหมือนกัน

ผมเช็ดมือกับผ้าที่แขวนอยู่เมื่อล้างจานเสร็จเรียบร้อย หันกลับไปไม่เจอคนทำหน้าที่เช็ดโต๊ะแล้ว จึงเดินออกไปหาที่ห้องรับแขก

“ถูกليبเลยนะ”

“ยังเหลือมือเย็นอีกมือ”

“หา!” ผมเลิกคิ้วขึ้นสูง “มือเย็นด้วยหรอวะ”

“อ้อ”

ผมจ้องหน้าอีกฝ่ายนิ่ง ก่อนพยักหน้าช้า ๆ

“ก็ยุติธรรมดี ทำอาหารสองมือแลกกับเสื้อผ้าชุดหนึ่ง จังกูไม่ซัดคินมิงนะ”

“บอกแล้วว่าไม่ต้อง”

“ตามนั้น เดี่ยวกูทำไว้ให้ พอจะกินมิงก็อุ่นเอา อยากกินอะไร”

ผมถามความคิดเห็นของอีกฝ่าย

“...”

“ว่าไง อยากกินอะไรเป็นพิเศษ เผื่อกูทำได้เดียวทำให้ จะได้คุ้มกับค่าเสื้อผ้ามิง”

“ผมไม่ชอบทานอาหารที่ทำทิ้งไว้”

“ฮะ!” คราวนี้ผมสบตเสียดังลั่น “ถ้ามิงกินข้าวราดแกงในโรงอาหาร แม่ค้าก็ทำไว้ตั้งแต่เช้าหรือเพล่าวะ อย่าบอกนะว่ามิงไม่กินข้าวราดแกง”

“...”

ผมพ่นลมหายใจออกมาเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมตอบ

“เพ็งกินข้าวไปเมื่อกี้ กว่าจะกินอีกทีก็ท่วมสองท่วมโนนมั้ง กูจะกลับลำบาก”

“เดี๋ยวผมไปส่งที่หอ”

ผมหรีตาลง แผลกใจกับคำตอบของอีกฝ่าย เริ่มสงสัยบาง
อย่างขึ้นมา

“แล้วมึงจะให้กูทำอะไรระหว่างรอวะ”

“ดูหนัง เล่นเกม อ่านหนังสือ จะทำอะไรก็ตามใจ แต่ไม่
รบกวนผมก็พอ”

ผมเดินตรงไปนั่งลงข้างร่างสูงบนโซฟาตัวใหญ่ ยื่นหน้าไปหา
อีกฝ่ายจนสายตาอยู่ใกล้กัน

“มึงเหงาหรือ”

“...”

สีหน้าของร่างสูงเปลี่ยนเป็นเก๋อเขิน ก่อนจะจางหายไปอย่าง
รวดเร็ว

“ฮ่า ๆ ๆ น่ารักนี่หว่า”

ผมยกมือขึ้นจับศีรษะคนตรงหน้า ขยี้ผมแรง ๆ หัวเราะเสียง
ดังเพราะขำสีหน้าของอีกฝ่าย ก่อนจะเงิบเสียงลงอย่างรวดเร็วเมื่อ
เจอสายตาดู ๆ มองมา

“โทษที กุลืมตัว” ผมรีบเอามือลง ถอยกลับมา นั่งพิงพนักโซฟา
แทน พยายามซ่อนรอยยิ้มอย่างยากเย็น ห้องตกลอยในความเงิบ
ครู่หนึ่ง ผมลอบมองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายก่อนพุดขึ้นลอย ๆ

“กูดีมีเบียร์ได้ไหมวะ”

“อือ”

“กินขนมในตู้?”

“อือ”

“ดูหนัง?”

“จะถามให้มากความทำไม”

“อ้าว ก็มึงเป็นเจ้าของบ้านนี่หว่า ตกลงอนุญาตหมด?”

เสียงถอนหายใจดังยาว ผมสงสัยจริงๆ ว่า การตอบว่าใช่มัน
ยากเย็นตรงไหน

“โอเค” ผมยอมยุติ อดที่จะยื่นหน้าไปหาร่างสูงอีกครั้งไม่ได้
จริงๆ มองไปหน้านั้นด้วยสายตาทวนๆ

“ที่จริงกูก็ถามไปอย่างนั้นเอง กูตกลงตั้งแต่รู้ว่ามึงเหงาแล้ว”

สายตาเหลืออดที่มองมาทำเอาผมหัวเราะลั่น แหย่หมอนี่
สนุกจริงๆ ให้ตายเถอะ ถึงจะบอกว่าไม่เหงา แต่จริงๆ ก็เหงาสិនะ
ไอ้หน้าหล่อเอ๊ย เก๊กอยู่ได้